

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Μπορώ να δώ την κ. βαρώνη; Ο θυρωρός, ο οποίος ήξερε από καιρό τον άνακριτή, τον άφησε να μπη και να προχωρήσει ως τα ιδιαίτερα διαμερίσματα της βαρώνης. Έκει θα μπορούσε να της στείλη με κανέναν άλλο ύπρητή την κάρτα του.

Περνώντας από τον μεγάλο αντίθλαμο, είδε καταγής όδοιπορικούς σάκκους, αδιάβροχα και μιά μικρή βαλίτσα του χεριού.

Η καρδιά του Μωρίς χτυπούσε δυνατά, καθώς έσκυψε να διαβάσει τις έπιγραφές που πιθανώς να υπήρχαν στις άποσκευές αυτές. Άλλά καμμιά άπολύτως έπιγραφή δέν υπήρχε...

Αυτό ήταν μιά μεγάλη διάψευσις των ελπίδων του άνακριτού και τον κυρίευσε ένα είδος πείσματος εναντίον της Φράγκας!

Για όλα τελοσπάντων προνοούσε αυτή η νέα!

Έστειλε το μπιλιέττο του στην βαρώνη Γιάκομπσεν και σε λίγο τον εισήγαγαν σ' ένα από τα μεγάλα σαλόνια του μεγάρου, όπου τον παρακάλεσαν να περιμένη λίγο, γιατί η βαρώνη ήταν έξαιρετικά άπασχολημένη.

Πέρασε πράγματι μισή ώρα και η βαρώνη δέν είχε παρουσιασθή ακόμα.

Όταν, τέλος, μπήκε στην αίθουσα, μιά δυνατή και βαθεία συγκίνησης την συγκλόνηζε ακόμα.

Ήταν κατάχλωμη και τα κοκκινισμένα μάτια της έδειχναν πώς είχε κλάψει.

Όστόσο, βλέποντας τον άνακριτή, σήκωσε το κεφάλι της και με πολλή άξιοπρέπεια προχώρησε προς αυτόν.

— Σε τί όφειλω την τιμή της έπισκέψεώς σας, κύριε, τον ρώτησε.

— Μαντεύετε ίσως λίγο την άφορμή που μ' έφερε εδώ, της άπάντησε εκείνος.

— Υποθέστε ότι δέν την μαντεύω και σας παρακαλώ έξηγηθήτε.

— Η κυρία Τερέζα ντ' Άνζελύ έγινε άφαντη από το πατρικό της μέγαρο κι' έπειτα από πολλές έρευνες, σχηματίσαμε την πεποίθησι ότι άπήχθη από την άδελφή της. Το ξέρετε αυτό, κυρία βαρώνη;

— Βεβαίωτα, κύριε άνακριτά, άπάντησε η Παυλίνα, άπαθής σαν άγαλμα.

Η παγετώδης αυτή γαλήνη κατετάραξε τον Μωρίς ντε Κομβρεμόν. Όστόσο συνήλθε γρήγορα και έξακολούθησε:

— Δέν βρίσκετε, κυρία βαρώνη, ότι είνε σκληρό να χωρίζη κανείς την κυρία κόμησσα ντε Ροσβέλ από την δυστυχισμένη κόρη της, προπάντων στην κατάστασι που βρίσκεται η κ. Τερέζα;

— Όχι, κύριε άνακριτά, δέν το βρίσκω αυτό σκληρό. Το βρίσκω μάλιστα τόσο λίγο σκληρό, ώστε εγώ η ίδια συμβούλεψα την Φράγκα ν' άπαγάγη την άδελφή της.

Ο άνακριτής άνασκήρτησε. Δέν περίμενε ποτέ τόση ειλικρίνεια έκ μέρους της βαρώνης.

— Α! ψιθύρισε. Μου φαίνεται παράδοξο αυτό! Και μπορείτε να μου άνακοινώσετε τους λόγους που σας άνάγκασαν να ένεργήσετε έτσι;

— Πολύ εύχαρίστως, άπάντησε η βαρώνη. Από τότε που έγινε η δολοφονική άπόπειρα, κάθε φορά που η κόμησσα έμπαινε στην κάμαρη της Τερέζας, η τελευταία κυριευόταν από μιά τρομερή ταραχή, πολύ επικίνδυνη για την κατάστασι που βρίσκεται. Ο γιατρός Ντεζορμώ, ο οποίος είνε μιά έπιστημονική κορυφή, και ο δόκτωρ Πρυνιέ, στον όποιον έχω κάθε έμπιστοσύνη, μου δήλωσαν κ' οι δυο ότι όσο η Τερέζα υπόκειται σε τέτοιες ταραχές και συγκινήσεις, διατρέχει μεγάλο κίνδυνο, και γι' αυτό συμβούλευσα την Φράγκα ν' άπαγάγη την Τερέζα, γιατί θέλω να γίνη καλά.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Τίποτε δέν μπορούσε να περιγράψη την ψυχρή θεληματικότητα με την όποια η βαρώνη Γιάκομπσεν πρόφερε τα τελευταία αυτά λόγια.

Ο κ. ντε Κομβρεμόν μάλιστα ξεχώρισε σ' αυτά ένα τόνο τόσο προκλητικό, ώστε δέν μπόρεσε να μην άπαντήσει:

— Άλλά κι' εγώ, κυρία βαρώνη, έπιθυμώ ολοψύχως να θεραπευθή η Τερέζα, πρώτον προς το συμφέρον της ίδιας κι' έπειτα προς το συμφέρον της Δικαιοσύνης, για την όποια επίσης ένδι-

αφέρομαι. Το καταλαβαίνετε βέβαια αυτό...

— Τότε άφήστε την Τερέζα ησυχη και άν, σαν άδέκαστος δικαστής που υπήρξατε πάντοτε, έπιθυμήτε να θριαμβεύση το δίκαιο, άφήστε μας να ξαναδώσουμε το λογικό της σ' εκείνη, η όποια μπορεί να μάς υποδείξη μόνη της τον δολοφόνο της.

— Άλλά, κυρία βαρώνη, ξεχνάτε την μητέρα της. Μπορούμε να εμπούσουμε την μητέρα αυτή, της όποιας η θλίψις μου συντριβεί σ' αλήθεια την ψυχη, να δη την κόρη της, η τουλάχιστον να μάθη που βρίσκεται;

— Λησμονείτε, κυριε άνακριτά, ότι η γυναίκα αυτή, που ύποκρινεται σήμερα μπροστα σας την φιλόστοργη μητέρα, ήταν έπι χρόνια χωρισμένη από την κόρη της κι' ότι την άφησε να φυγη από το πατρικό της σπίτι, κατά την έποχην του γάμου, χωρίς να της οωση πενταρα από την μεγάλη περιουσία, η οποία ωστόσο ανήκει στην Τερέζα; Λησμονείτε, κύριε, ότι η Τερέζα βασανίστηκε από το κρυσό κι' από την πείνα, αυτή που είχε ανατραφί στον πλούτο και τη χλιδή; Και η μητέρα αυτή τα έμασε όλα, και όμως δέν λυπηθηκε και ουτε συγκινήθηκε καθούλου... και όταν το τέρας αυτό έμαθε ότι η κόρη της έγινε μητέρα, άφησε το παιδί της να πεθάνη πριν ακόμα ση το φως!... κι' ερχόσαστε να μου μιλήσετε τώρα για την σημερινή της λύπη και άπελπισία;

Η βαρώνη, που ήταν πάντοτε τόσο κυρία του έαυτού της, είχε γίνει λευκή σαν πεσμένη και η φωνή της έβγαине δυσκολα από το σφιγμένο λάρυγγι της. Ακούγοντάς την κανείς, καταλάβαινε ότι η όργη και η άγανάκτησις της Παυλίνας είχε φτασει στο επακρο.

Κι' αυτό γιατί, εδώ και λίγες μέρες, μισούσε τρομερά την κόμησσα ντε Ροσβέλ.

— Συγγνωμην, κυρία βαρώνη, μπόρεσε να πη τέλος ο κ. ντε Κομβρεμόν, τον όποιο είχε καταταράξει το κατηγορητήριο αυτό, άλλα στις κατηγορίες σας δέν μου φαίνεστε δίκαια και ξεχνάτε πολλά πράγματα.

— Ποιά;

— Πρώτον ότι η Τερέζα έγκατέλειψε χωρίς την θέλησι των γονεων της το πατρικό της μέγαρο.

— Έστω. Άλλά μιά μητέρα που αγαπά πραγματικά το παιδί της, όταν εκείνο παντρεύεται χωρίς την θέλησι της, το συγχωρεί ύστερ' από λίγο καιρό.

— Και ποιός σας λέει ότι η κόμησσα δέν ήταν διατεθειμένη να συγχωρήση την κόρη της;

— Άπεναντίας, είμαι βεβαία για το αντίθετο, είπε η Παυλίνα.

Ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν φάνηκε ότι δέν άκουσε την διαβεβαίωσι αυτή κι' έξακολούθησε:

— Έπειτα, όταν η Τερέζα έγινε δυστυχής, όταν η φτώχεια άρχισε να την βασανίζει, κρύφτηκε τόσο επίμονα από όλους, ώστε κανένας πειά δέν άκουσε να γίνεται λόγος γι' αυτή. Πώς θέλατε λοιπόν η κόμησσα ντε Ροσβέλ να μαντεύση την δυστυχία της τη στιγμή που και σεις η ίδια, κυρία βαρώνη, την άγνοούσατε, τη στιγμή που κι' αυτή άκόμα η Φράγκα, η όποια λατρεύει την άδελφή της, ποτέ δέν κατώρθωσε να την άνακαλύψη, παρ' όλες τις έρευνες που έκανε;

Η Παυλίνα άπλωσε το χέρι της και είπε:

— Σας γέλασαν, κύριε άνακριτά. Έ-

Τα γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις την όδον Γερμανού Παλαιών Πατρών 56 (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνωνται οι φίλοι άναγνώσται μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άριθμός Τηλεφώνου 26-135

χω αποδείξεις, και αποδείξεις αυθεντικώτατες — ακούτε; — ότι η κόμησα ντε Ροσβέλ είν' εκείνη που ενεργούσε να διωχνηται ο σύζυγος της Τερέζας απ' όλες τις εργασίες που κατάρθωσε να βρή στο Παρίσι! Ναι, αυτή το έκανε αυτό, θέλοντας να πεθάνη η Τερέζα από την πείνα.

— "Οχι! φώναξε ο Μωρίς. Δεν μπορώ να σας πιστεψω! Δεν θα σας πιστέψω ποτέ..."

— "Όπως θέλετε, απάντησε η βαρώνη Γιάκομπσεν. 'Αλλ' αν δεν θέλετε να μεταβάλετε σεις τη γνώμη σας για την κόμησα ντε Ροσβέλ, δεν θα μεταβάλω κι' εγώ εκείνη που έχω γι' αυτήν... "Ετσι η επίσκεψίς σας αποβαίνει ματαιά... Δεν θα σας πω που βρίσκεται η Τερέζα και μπορείτε να επαναλάβετε εκ μέρους μου σ' αυτήν που σας έστειλε εδώ, ότι η κ. Τερέζα ντ' Ανζελύ θα είνε έντελως θεραπευμένη όταν θα ξαναγυρίση στο Παρίσι.

Ο κ. ντε Κομβρεμόν έφυγε από το μέγαρο της Παυλίνας, σαν άνθρωπος που δέχτηκε στο κρανίο του ένα τρομερό χτύπημα με ρόπαλο!

Να πιστέψη τη Ναδίνα Ικανή για τέτοιες σκληρότητες, τη Ναδίνα που στάθηκε τόσο καλή γι' αυτόν, που τόσο τον υποστήριξε και τόσο τον παρηγόρησε στην απελπισία του, τη Ναδίνα στην οποία συνάντησε πάντοτε τόσο ευγενικά και τόσο λεπτά αισθήματα!...

... "Οχι! αυτό ήταν ανώτερο των δυνάμεών του!..."

Όσο εξέτασε βαθειά και αυστηρά τον εαυτό του, εξέτασε την συνειδησί του, τις πράξεις του, όλη του τη ζωή... Υπήρξε πάντοτε τίμιος άνθρωπος κι' αδέκαστος δικαστής... "Όλοι, κι' αυτοί ακόμα που τον φθονούσαν, αποκαλυπτόντουσαν πάντοτε μ' ευλάβεια μπροστά την ακεραιότητα του χαρακτήρος του.

Και η συνειδησίς του του έλεγε ότι ποτέ δεν έκανε καμιά επιλήψιμη πράξι.

Τότε πώς να παραδεχτή ότι γελάστηκε ως αυτό το σημείο από την κόμησα ντε Ροσβέλ;

Και όμως, η βαρώνη Γιάκομπσεν ήταν κι' αυτή γυναίκα εξαιρετικής αντίληψως και έντιμότητος. "Όλοι έλεγαν γι' αυτήν ότι δεν είχε πη ούτε μια φορά ψέμα στη ζωή της και κάθε της λόγος ήταν ή ίδια ή αλήθεια..."

"Ω! μπορούσε κανείς να τρελαθῆ..."

"Εξαφνα μια ιδέα πέρασε από το μυαλό του ανακριτού.

Μήπως πραγματικά η Ναδίνα είχε κατορθώσει επί τόσα χρόνια να του υποκρίνεται αδιάκοπα κι' αυτός ο ίδιος, ευγνωμονώντας την για την καλωσύνη που του έδειχνε, ξεγελάστηκε χωρίς να το θέλη απ' αυτήν;

Αλλά η σκέψις αυτή του φάνηκε παράλογη.

Συλλογίστηκε ότι ίσως η βαρώνη να επηρεαζόταν από την Φράγκα, η οποία είχε επιμονή μεγάλη και πνεύμα εξαιρετικό κ' η βαρώνη, με την σειρά της, τον είχε επηρεάσει και τον ίδιο με το ακατάσχετο κατηγορητήριό της έναντιον της Ναδίνας...

Ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν, αφού έκανε τις σκέψεις αυτές, έφαγε βιαστικά κι' έπειτα τράβηξε για το μέγαρο ντε Ροσβέλ για ν' ανακοινώση στη Ναδίνα την αποτυχία του διασήματός του...

Όσο δεν είπε στην κόμησα όσα φρονούσε γι' αυτήν η βαρώνη Γιάκομπσεν. Περιωρίστηκε μόνο να της πη ότι η βαρώνη έκρινε απαραίτητη για την θεραπεία της Τερέζας την απόλυτη ήρεμία και, για να εξασφαλίση στην τρελή την ήρεμία αυτή, είχε συμβουλεύσει η ίδια την Φράγκα ν' απαγάγη την Τερέζα.

Μην ελπίζετε όμως ότι θ' αποκαλύψη ποτέ το καταφύγιό της, επρόσθεσε ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν. Προσπάθησα με όλους τους τρόπους να της αποσπάσω σχετικώς έστω και μια λέξι, μα εκείνη δεν θέλησε να προδοθῆ.

Η Ναδίνα αναλύθηκε σε λυγμούς. — Τώρα, είπε, είμαι ολομόναχη στον κόσμο. Ο σύζυγός μου είν' έτοιμοθάνατος κ' η κόρες μου με έχουν εγκαταλείψει κ' η δυό! Πόσο δυστυχισμένη είμαι!...

Τίποτε δεν μπορούσε να συγκινήση τόσο τον ευαίσθητο ανακριτή όσο η απελπισία και τὰ δάκρυα της κομήσης.

— "Α! επρόσθεσε εκείνη. Δεν θα καταλάβουν ποτέ η κόρες μου πόσο τις αγαπώ; Δεν θα ξαναγυρίσουν ποτέ κοντά μου;

— Θα ξαναβρῆτε τη μια από τις δυό, είπε ο ανακριτής κα-

τασυγκινημένος, νοιώθοντας τις παροδικές υποψίες του και αμφιβολίες του να διαλύωνται.

Η Ναδίνα ανασήκωσε το κεφάλι της.

— Τι έννοείτε; ρώτησε.

— Η Φράγκα και η Σίμπιλ ξαναγύρισαν από το ταξίδι τους.

— Και που τις είδατε;

— Τις είδα να κατεβαίνουν από το άμαξι τους μπροστά στην πόρτα του μεγάρου της βαρώνης Γιάκομπσεν, τη στιγμή που έφτανα κι' εγώ με τ' άμαξι μου... Περίμενα μάλιστα να μπουν πρώτα αυτές μέσα, για να μω κατόπιν κι' εγώ...

— Είστε βέβαιος γι' αυτό;

— Βρισκόμουν πάρα πολύ κοντά, ώστε να μη γελαστώ. Είδα και τις αποσκευές τους.

Από τὰ μάτια της κομήσης πέρασε μια γρήγορη άσραπή.

— Και στις αποσκευές αυτές, ρώτησε, δεν υπήρχε καμια ένδειξις του μέρους στο οποίο πήγαν την Τερέζα;...

— Τις εξέτασα με προσοχή, είπε ο ανακριτής και δεν βρήκα καμια ένδειξι. Αλλά η Φράγκα και προπάντων η μίς Σίμπιλ ίσως να μη μπορέσουν να κρατήσουν τόσο καλά το μυστικό τους, όσο η κυρία Γιάκομπσεν... "Ίσως να περιμένουν να νυχτώση για να ξαναγυρίσουν κρυφά στο μέγαρο, όπως κρυφά έφυγαν απ' αυτό. Σε σας λοιπόν απόκειται, κυρία κόμησα, να τις ρωτήσετε, να τις κάνετε ν' ανοίξουν τὰ κλειστά τους χείλη.

Η Ναδίνα πήρε το χέρι του Μωρίς ντε Κομβρεμόν.

— "Α! είπε. Πόσο ευτυχισμένη θα ήμουν αν σας είχα κάνει παιδί μου... "Έχετε μεγάλη καρδιά... Κοντά σας δεν θα ένιωθα όλες αυτές τις στενοχώριες και όλες αυτές τις λύπες.

Ο Μωρίς ανατρίχασε...

Για μια φορά κόμα, η Ναδίνα με την σατανική της πανουργία, μπόρεσε, συγκινώντας τον ως τὰ βάθη της καρδιάς του, να τάράξη και να θολώση το μυαλό του.

Στ'

Η Φράγκα, μόλις έφτασε στο μέγαρο της βαρώνης, της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι τους στην Έλβετία.

— Ναι, επρόσθεσε τελειώνοντας την αφήγησί της, ο γιατρός Στάικεν δεν έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Νομίζει ότι η Τερέζα μπορεί να θεραπευθῆ.

Αλλά φρονεί επίσης ότι μια δυατη συγκίνησης μπορεί να της ξαναδώση το λογικό ασφαλέστερα και ταχύτερα απ' όλες τις περιποιήσεις του κόσμου... Και η συγκίνησης αυτή δεν μπορεί να είνε άλλη από την επιστροφή του Ανδρέα. Μήπως έχετε τίποτε ειδήσεις;

— Από τον Ανδρέα; Δεν είνε ακόμα δυνατόν... Αλλά έστειλα για να τον πάρουν. Ο κ. Γκαρβίλ, ο οποίος έχει μεγάλες υποχρεώσεις στον παληό μου φίλο και συνεργάτη Ντεσάν, ταξιδεύει κιόλας προς το μέρος της Γουίνεας, όπου βρίσκεται ο Ανδρέας. Έχει διαταγές να κάνη δ,τι μπορεί για να τον ξαναφέρη πίσω το ταχύτερο. Και τις διαταγές αυτές ο Γκαρβίλ θα τις εκτελέση.

— "Α! νουνα! φώναξε η Φράγκα. Ο Θεός να σας εύλογηση και να σας άκουση!... "Ας μās φέρη πίσω τον Ανδρέα προτού δικασθῆ ο Ροβέρτος. "Ετσι μόνο θα σωθῆ ο μνηστήρ μου!

Κι' επειδή η βαρώνη χλώμισσε τρομερά ακούγοντας το όνομα του Ροβέρτου, η Φράγκα την ρώτησε:

— Μάθατε τίποτε γι' αυτόν, νουνα μου;

— Ναι, από τον κ. Ζερβαί, του οποίου η άφοσίωσις προς εμάς είνε αναμφισβήτητη. Ο Ροβέρτος, αν και εξακολουθῆ να είνε φυλακισμένος, ωστόσο διατηρεῖ την γαλήνη του. Και με τρόπο σαφέστατο και ηοεμώτατο, δεν παύει να διαμαρτύρεται για την άθωότητά του... Έδω και λίγες μέρες όμως, κυριεύτηκε για μια στιγμή από μια κρίσι απελπισίας κι' αποθαλύνσεως. Τότε ο αρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας του είπε: «Δεν επιτρέπεται να παραδίδεσαι εσύ σε τέτοια απελπισία, τη στιγμή που σε αγαπάει τόσο η Φράγκα ντε Ροσβέλ...» «Ω, απάντησε τότε ο Ροβέρτος, αν ήμουν βέβαιος ότι η αγάπη της για μένα δεν θα έλαττωθῆ καθόλου από τὰ έγκλήματα που μου αποδίδουν, σας λέω ότι δεν θα άνησυχούσα καθόλου!...» «Ήσυχασε, του αποκρίθηκε ο κ. Ζερβαί. Η Φράγκα εργάζεται για την σωτηρία σου με ένε-

γητικότητα που φανερώνει περισσότερο από το κάθε τι την εμπιστοσύνη της σε σας. Ο Ροβέρτος πήρε το χέρι του κ. Ζερβαί και το γέμισε φιλήματα και δάκρυα, κι' από τότε η γαλήνη του είχε αδιατάρακτη...

Η Φράγκα, ακούγοντας την αφήγησι αυτή, θρηνούσε σαν μικρό παιδί.

— Λοιπόν, νουνά, τί αποφάσεις; ρώτησε η νέα σε λίγο. Έπιθυμείς πάντα να πιάς να δής τον Ροβέρτο στη φυλακή του;

— Περισσότερο από ποτέ...

— Μά ή επίσκεψις αυτή εξαρτάται από τον κ. ντέ Κομ-βρεμόν. Θά θελήση τάχα να σας δώση την απαραίτητη άδεια;

— Δεν θά του την ζητήσω. Πάνω απ' τον ανακριτή είναι ο εισαγγελεύς κ. Γκρολιέ-Σαθερύ, με τον οποίο συνδέομαι πολύ στενά... Είναι ακόμα ο ύπουργός της Δικαιοσύνης, με τον όποιον επίσης συνδέομαι... Και θά ιδούμε αν ή βαρώνη Γιάκομπσεν είναι από κείνες στις όποιες άρνούνται μιά χάρι, προπάντων όταν ή χάρις αυτή δεν έχει τίποτε το υπερβολικό...

— Και πότε θά την κάνουμε την επίσκεψι αυτή;

— Ο κ. Ζερβαί θά με ειδοποιήση πότε θά είναι καιρός κι' εγώ άμέσως θ' άρχίσω τά κατάλληλα διαβήματα...

— Α! φώναξε ή Φράγκα. Ποιά χαρά για τον Ροβέρτο να μιάς δη κοντά του και τις δυό συγχρόνως.

— Έσένα, μικρούλα μου, ναι, είτε ή Παυλίνα με βαθεία μελαγχολία. Άλλά για μένα, τί τον μέλλει; Ούτε υποψιάζεται καν τις σκέψεις που πέρασαν από το μυαλό μας τον τελευταίο καιρο... Για το συμφέρον αυτού του ίδιου, για να μην χάση την ήσυχία του, δεν πρέπει να τις υποπτείθῃ!

— Ω! φώναξε ή Φράγκα. Για να σας αγαπήση ο Ροβέρτος δεν είναι καθόλου ανάγκη να ξέρη τις σκέψεις μας αυτές. Ο Ροβέρτος συμμερίζεται πάντοτε όλα μου τά αισθήματα, είτε αισθήματα μίσους, είτε αισθήματα αγάπης είναι. Και ξέρει ότι είστε ή μεγάλη λατρεία της ζωής μου, ότι είστε εκείνη που αντικατάστησε την χαμένη μητέρα μου...

— Ω! μικρούλα μου! ψιθύρισε ή Παυλίνα κατασυγκινημένη.

Και, ξαφνικά, ίσως για να μην αφήση την συγκίνησί της να μεγαλώση, ή βαρώνη σηκώθηκε.

— Έλα να δής τη φωλιά που σου έτοιμάσα, είπε. Το δωμάτιό σου είναι γειτονικό με της Σίμπιλ, όχι όμως και πολύ άπομακρυσμένο από το δικό μου. Θέλω να έπαγρυνώ σε σένα, ωραία μου, λατρευτή μου, αγαπημένη μου Φράγκα Γιάκομπσεν. Άκουσες, Φράγκα Γιάκομπσεν...

Και περνώντας το χέρι της στη μέση της νέας, την ώδηγησε προς το διαμέρισμα που είχε διευθετήσει κατά την άπουσία της.

Τί δεν μπορεί να κατορθώση κανείς στο Παρίσι άμα διαθέτη χρήματα, άφθονα χρήματα...

Δεν ήταν δωμάτιο αυτό που είχε έτοιμάσει ή Παυλίνα για την Φράγκα... Ήταν ιερό... Όλα το έκαναν να μοιάζη με παρεκκλήσιο της Παναγίας: οί τοίχοι του, που ήσαν στρωμένοι με άσπρο σατέν, τά μαρμάρια αγαλματάκια, οί άσημέριοι λυχνοστάτες, ή δαντέλλες που στόλιζαν το κρεβάτι, όλόλευκες κι' αυτές σαν τά έπιπλα, σαν κάθε τι που περιέβαλλε την Φράγκα...

Τά ντουλάπια ήσαν γεμάτα ύφάσματα και τουαλέττες άξιες για βασίλισσα και τά συρτάρια γεμάτα κοσμήματα.

Στην βιβλιοθήκη υπήρχαν τά έργα των πιό αγαπημένων στην Φράγκα ποιητών και πεζογράφων, και κοντά στο πιάνο τά μουσικά κομμάτια που προτιμούσε.

Και, πάνω απ' όλα, δεσπόζοντας σε όλα, μέσα σ' όλοχρυσό πλαίσιο, ή προσωπογραφία της Ναδίνας στην παιδική της ήλικία, της όποιας ή κ. ντέ Σάντα-Κρούζ είχε χάρισει πρό έτών στη βαρώνη Γιάκομπσεν...

Η Φράγκα, κατασυγκινημένη, ριχτηκε στην άγκαλιά της νουνάς της.

— Κάτι μου λείπει, είπε.

— Τί;

— Η εικόνα σου, ή εικόνα ή δική σου... Μήπως και σ' δεν μ' αγαπάς σαν τη μητέρα μου;

— Δεν έκανα ποτέ προσωπογραφία, κόρη μου... κι' ούτε θά κάνω ποτέ μου...

— Ω! όχι... Θά πιάς αύριο κιόλας να φωτογραφηθής για

δυό λόγους... Έν πρώτοις, θέλω να σε βλέπω εκεί, κοντά στη μαμά μου. Έπειτα, θ' αφήσουμε την φωτογραφία σου μαζί με τη δική μου στον Ροβέρτο, στη φυλακή του...

Η Παυλίνα δεν άντιστάθηκε πειά.

Και αποφάσισε να εκτελέση την έπιθυμία της Φράγκας.

Η βαρώνη, ή Φράγκα και ή μίς Σίμπιλ τελείωναν το δείπνο τους στην πολυτελή τραπεζαρία, όταν τους έφεραν ένα έπισκεπτήριο μέσα σε άσημένο δίσκο.

Η Παυλίνα έρριξε σ' αυτό τά βλέμματά της και διάβασε:

Z. ZERBAI

Ούτε κανένας τίτλος υπήρχε κάτω απ' το όνομα αυτό, ούτε καμιά άλλη ένδειξις.

— Να τον εισαγάγετε άμέσως στο μικρό μου σαλόνι, είπε.

Έπειτ' από λίγα δευτερόλεπτα πήγε κι' αυτή στο μικρό σαλόνι, συνοδευόμενη από την αναδεξιμιά της.

Ο κ. Ζερβαί φαινόταν πολύ σκεπτικός.

— Θεέ μου! φώναξε ή Φράγκα. Φαίνεστε άνήσυχος... Η υποθέσεις μας θά πηγαίνουν άσχημα.

— Όχι, δεσποινίς, άπάντησε ο άρχηγός της Άσφαλείας, αλλά δεν πάνε ακόμα τόσο καλά, όσο θά ήθελα.

— Έν πρώτοις έστειλα, όπως σας ύποσχεθήκα, μερικούς άστυνομικούς στην Όρλεάνη για να συγκεντρώσω, αν μπορώ, πληροφορίες για το έκθετο που βρέθηκε μιά μέρα έγκαταλελειμμένο στην είσοδο του ασύλου της πόλεως αυτής. Άλλά έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε. Πολλές ήγουμένισσες διαδέχτηκαν ή μιά την άλλη στην διεύθυνσι του ασύλου και κανένας δεν θυμάται πειά το περιστατικό αυτό...

Όστόσο μιά γρηά υπηρέτρια, είπε ότι κάποια παλιά αδελφή του έλέους, όνομαζόμενη Γενεθιέθη, είναι ή μόνη που θά μπορούσε να μιάς δώση πληροφορίες για τον Ροβέρτο. Θέλησα λοιπόν να μάθω τί άπόγινε ή μοναχή αυτή. Κατόπιν πολλών έρευνών, την άνακάλυψα, τέλος, σ' ένα μοναστήρι του Μπορντώ, όπου είναι ήγουμένη. Πήγα λοιπόν μόνος μου εκεί και την βρήκα. Η αδελφή Γενεθιέθη είναι μιά γυναίκα 50—55 χρονών, πολ' αγαθή και μ' εξαίρετική άντίληψι. Μου είπε πως ήταν άλλοτε ή εύνοουμένη της ήγουμένης του μοναστηριού της Όρλεάνης, ή όποια δεν είχε κανένα μυστικό γι' αυτή. Μου είπε ακόμα ότι ή ίδια ή ήγουμένη θέλησε να δώση στο έκθετο το όνομα Ροβέρτος, εις άνάμνησιν ένός αδελφού της που είχε σκοτωθῆ

στη Σεβαστούπολι.

— Άλλά για το ίδιο το παιδί, τί σας είπε; ρώτησε ή Παυλίνα.

— Το βρήκαν ένα χειμωνιάτικο πρωί στην είσοδο του ασύλου, χωρίς καμιά ένδειξι επάνω του. Μετά ένα μήνα όμως μιά γυναίκα του λαού, όπως φαινόταν από το ντύσιμό της, ζήτησε να δη την ήγουμένη. Της είπε ότι κατοικούσε στα περίχωρα του Παρισιού και ότι είχε πάρει το παιδί αυτό από την μητέρα του για να το διατρέφη, υπό όρους έπωφελείς. Μιά μέρα όμως ή μητέρα του παιδιού έγινε άφαντη κι' έπαψε πειά να την πληρώνη. Περιέμενε δυό-τρεις μήνες, έπειτα, μη βλέποντας κανένα να ενδιαφέρεται για το παιδί, έπειδή άρχισε να την βασανίζει ή πείνα, έφυγε για την Όρλεάνη όπου έλπιζε να βρη δουλειά. Μά με το παιδί στην άγκαλιά της της ήταν άδύνατον να βρη εργασία. Άποφάσισε τότε να το εκθέση μπροστά στο άσυλο, αφού στο κάτω κάτω δεν ήταν δικό της. Όστόσο, και μετά την έγκατάλειψι του παιδιού δεν μπόρεσε να βρη δουλειά. Τότε, έντελώς άποθαρρυσμένη, θέλησε να φύγη για την Άλγερία, αλλά προτού έκπατρισθῆ, έπιθυμούσε να πῆ στην ήγουμένη όλα όσα ήξερε για το παιδί, έλπίζοντας ότι αυτό θά της έφερνε εύτυχία. Την γυναίκα αυτή, όπως θυμάται ή αδελφή Γενεθιέθη, την έλεγαν Ρόζα Πруниε ή Πομιέ. Όσο για την μητέρα του παιδιού, ή Ρόζα είπε ότι μιά φορά την είδε, όταν έστάλη σ' αυτήν από το μεσιτικό γραφείο, από το όποιο είχε ζητήσει τροφή. Την έπεσκέφθη σ' ένα μικρό μέγαρο του Πασόν, στην όδο Πύργου. Εκεί ζήτησε κάποια κ. Ουρβίλ, την οικόνομο του μεγάρου. Την έμπασαν τότε σε μιά πολυτελή αίθουσα και της παρέδωσαν το παιδί, το όποιο κοιμόταν κοντά σε μιά νέα γυναίκα ύπερόχου καλλονής, που ήταν ξα-

— Μην άνησχείτε... Ο κ. Ζερβαί θά ξαναβρη την κόρη σας!...

πλωμένη σ' ένα κρεββάτι.

— Καί δέν ἐρώτησε τόνομα τῆς νέας αὐτῆς γυναίκας;

— Δέν ἐτόλμησε, γιατί τὴν ἔκανε νὰ τὰ χάση ἢ πολυτέλεια πού ἀπλωνόταν γύρω της. Τῆς ἔδωσαν μὲ τὸ παιδί καί τ' ἀναγκαῖα χρήματα γιὰ νὰ τοῦ ἀγοράση κούνια, τῆς πλήρωσαν προκαταβολικά δυὸ μῆνες, τὰ ὀδοιπορικά της ἔξοδα, ἕνα γενναῖο φιλοδώρημα καί τὴν ἄφησαν νὰ φύγη, συνιστώντας της νὰ μὴν παη πειὰ στὸ μέγαρο αὐτὸ, γιατί ἀλλοιῶς θὰ τῆς ἔπαιρναν τὸ παιδί. Ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία νόμιζε ὅτι εἶχε κάνει μιὰ πρώτης τάξεως δουλειά, δέν παράκουσε, ἀφοῦ μάλιστα, ἐπὶ δυὸ μῆνες ἡ κυρία Οὐρβίλ πήγαινε ταχτικά καί τὴν πλήρωνε, δίνοντάς της συγχρόνως γενναῖα φιλοδώρηματα. Ἀλλά τὸν τέταρτο μῆνα κανένας δέν παρουσιάστηκε, οὔτε καί τὸν πέμπτο. Τότε ἡ Ρόζα, παρά τὴν ἀπαγόρευσι ἀποφάσισε νὰ ξαναπάη στὸ μέγαρο τοῦ Πασσύ. Μὰ δέν βρῆκε κανένα ἐκεῖ. Οἱ ἐνοικοὶ του εἶχαν φύγει χωρὶς ν' ἀφήσουν διεύθυνσι. Τότε κ' ἡ Ρόζα πήγε στὴν Ὁρλεάνη κι' ἐγκατέλειψε τὸ παιδί.

— Στὰ σπάργανα τοῦ Ροβέρτου, ρώτησε ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν, δέν ὑπῆρχε καμμιά ἐνδειξις, κανένα σημάδι;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί. Ὡστόσο ἡ ἀδελφή Γενεβιέθη θυμάται ἀορίστως ὅτι ἕνα χρυσὸ μενταγιὸν κρεμόταν στὸ λαιμὸ τοῦ νηπίου.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν ἔγινε χλωμὴ σὰν πεθαμένη.

Θυμόταν ὅτι ὁ γιὸς της ὁ Ὀλιβιέ εἶχε στὸ λαιμὸ του ἕνα χρυσὸ μενταγιὸν πού τοῦ τὸ εἶχε βάλει ἡ ἴδια ὅταν γεννήθηκε καί πού δέν εἶχε ξαναβρεθῆ ἐπάνω του ὅταν πέθανε. Δέν ἦταν καθόλου ἀπίθανο λοιπὸν νὰ τὸ εἶχε βάλει κι' αὐτὸς στὸ παιδί του.

— Χρυσὸ μενταγιὸν; Ξαναεἶπε. Πῶς ἦταν αὐτό;

— Ἡ ἀδελφή Γενεβιέθη δέν τὸ θυμάται δυστυχῶς, ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας.

Τῆ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Φράγκα σηκώθηκε. Ἦταν πιὸ χλωμὴ κι' ἀπ' αὐτὴ ἀκόμα τὴν Παυλίνα.

Τράβηξε μιὰ κορδέλλα ἀπὸ τὸ στήθος της καί εἶπε:

— Νὰ τὸ μενταγιὸν τοῦ Ροβέρτου! Μοῦ τὸ ἔδωσε τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβῶνων μας.

Σὰν τρελλὴ ἡ Παυλίνα τὸ ἄρπαξε στὰ χέρια της. Ἀλλὰ ἀμέσως μιὰ μεγάλη λύπη πλημμύρισε τὴν καρδιά της.

Δέν ἦταν τὸ μενταγιὸν πού εἶχε δώσει στὸν Ὀλιβιέ.

Ὡστόσο, μπόρεσε νὰ συκρατηθῆ γιατί μπροστὰ στὸν κ. Ζερβαί δέν ἤθελε ἀκόμα νὰ φανερώσῃ τίς ἐλπίδες τῆς βασιανισμένης της καρδιάς.

Μὰ, καθὼς ἐτοιμαζόταν νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ μενταγιὸν στὴ Φράγκα, τὸ παράδοξο σχῆμα του καί τὰ πιὸ παράδοξα ψηφία πού ἦσαν χαραγμένα ἐπάνω του τράβηξαν τὴν προσοχή της.

— Ξέρεις τί εἶνε γραμμένο ἐδῶ πάνω; ρώτησε ἡ Παυλίνα. Ὁ Ροβέρτος τὸ ἤξερε;

— Ὁχι. Ἐλεγε μόνο ὅτι τὸ μενταγιὸν αὐτὸ θὰ τὸν βοηθοῦσε μιὰ μέρα νὰ ξαναβρῆ τὴν οικογένειά του.

— Λοιπὸν, εἶπε ἡ βαρὼνη, τὰ γράμματα τοῦ μενταγιὸν εἶνε ἀζτεκικά καί σημαίνουν «Ἐλπίς κι' εὐτυχία». Στὶς Ἀντίλλες καί στὴν Ἀβάνα, εἶδα πολλὰ τέτοια μενταγιὸν. Παράδοξο, πολὺ παράδοξο, στ' ἀλήθεια! ἐπρόσθεσε ἀκόμα πιὸ χλωμὴ, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ της.

Ἐπειτα, ἀπευθυνομένη στὸν κ. Ζερβαί, εἶπε:

Ἡ πληροφορίαι πού μοῦ φέρνετε ἀπὸ τὴν Ὁρλεάνη, κύριε, δέν εἶνε πλήρεις, ἀλλὰ εἶνε πολύτιμες. Μάθαμε ἀπ' αὐτὰς προπάντων ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Ροβέρτου κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Πύργου, στὸ Πασσύ. Δέν θὰ μπορούσατε νὰ μάθετε ποῦ ἦταν ἡ γυναίκα αὐτή, πῶς τὴν ἔλεγαν καί προπάντων ποῦ ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ροβέρτου;

— Σκεφτήτε, κυρία βαρὼνη, ὅτι ἔχουν περάσει εἰκοσιπέντε χρόνια ἀπὸ τότε, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Ἡ Παυλίνα πλησίασε σ' ἕνα μικρὸ ἐπιπλο, τὸ ὁποῖο ἀνοίξε καί παίρνοντας ἀπ' αὐτὸ ἕνα σωρὸ χαρτονομίσματα, χωρὶς νὰ τὰ μετρήσῃ, εἶπε:

— Ὅριστε καί μὴν κυττάζετε νὰ κάνετε καμμιά οἰκονομία. Ὅταν ἐξαντληθοῦν τὰ χρήματα αὐτά, θὰ σᾶς δώσω κι' ἄλλα. Εἴκοσι, ἕκατὸ, χίλιες φορές περισσότερα, ἂν παρουσιαστῆ ἀνάγκη...

— ὦ, κυρία βαρὼνη, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί, χαμογελώντας, τὰ ὄργανά μου δέν εἶνε τόσο κακοσυνηθισμένα. Πάντως, καλὸ εἶνε νὰ ἔχω στὴν διάθεσί μου μερικά χρήματα. Ἐτσι θὰ μπορέσω νὰ κάνω αὐτοὺς πού κατοικοῦν στὴν ὁδὸ Πύργου νὰ μιλήσουν λίγο περισσότερο. Δέν ξέρετε πόση δύναμι ἔχουν τὰ χρήματα νὰ λύνουν τίς γλώσσες καί νὰ ξυπνᾶνε τὸ μυαλό. Ὡστόσο θὰ κρατήσω ἀκριβῆ λογαριασμὸ τῶν ἐξόδων μου...

Ἡ Παυλίνα ἔκανε μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας, μὰ ὁ κ. Ζερβαί ἐπέμεινε.

— Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε, εἶνε πιὸ σωστὸ αὐτό. Μ' εὐκολύνει καί στὴν ἐργασία μου.

Ἐπειτα, ἀλλάζοντας θέμα, ἐπρόσθεσε:

— Αὐριο μπορεῖτε νὰ ζητήσετε ἄδεια γιὰ νὰ πάτε νὰ δῆτε τὸν Ροβέρτο.

Ἡ βαρὼνη κ' ἡ Φράγκα κύτταξαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἔκφρασι.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, εἶπε ἡ Παυλίνα, ζητήστε ἐκ μέρους μου ἀπὸ τὸν κ. Κομβρεμόν τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθῆ ἡ δις Φράγκα τὸν μνηστήρα της, καθὼς κι' ἐγώ, ἡ ὁποία θὰ τὴν συνοδεύσω.

Ἐνας δισταγμὸς φάνηκε στὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπο τοῦ κ. Ζερβαί. Ἡ βαρὼνη τὸν πρόσεξε καί εἶπε:

— Μήπως σᾶς δυσαρεστεῖ τὸ διάθημα αὐτό;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι γιὰ τὴν ὥρα θὰ ἤμουν κακὸς πρέσβυς στὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν.

— Πῶς; ρώτησε ἡ Παυλίνα ξαφνιασμένη.

Ὁ κ. Ζερβαί χαμογέλασε καί ἀπάντησε:

— Ὅπως ξέρετε, ἐγὼ συμβούλεψα τὴν δεσποινίδα Φράγκα ν' ἀπαγάγῃ τὴν ἀδελφή της. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ νὰ μὴν καταστρέψω τὸ ἔργο μου, συντελώντας ὥστε τὴν ἐπομένῃ τῆς ἀπαγωγῆς νὰ ξαναβρῆ ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν τὴν Τερέζα. Ἐστειλα λοιπὸν τὰ ὄργανά μου στὴ Μασσαλία καί στὴ Νίκαια, ἐνῶ ἤξερα ὅτι ἡ δεσποινὶς Φράγκα, ἡ ἀδελφή

της καί ἡ μὲς Σίμπιλ βρισκόντουσαν στὴν Ἑλβετία.

Ἡ Φράγκα ἀπλώσε τὸ χέρι της πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας.

— ὦ! πόσο σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε! τοῦ εἶπε. Κρατήσατε τὴν ὑπόσχεσί σας.

Καί θὰ ἐξακολουθῆσω νὰ τὴν κρατᾶω... Νὰ εἶστε βεβαία γι' αὐτὸ, δεσποινίς. Ἐκεῖνο πού ἐπιδιώκω ἐγὼ προπάντων, ἐκεῖνο πού ὀρκίστηκα νὰ ἐπιδιώξω ἀπέναντι ὅλων, ὅταν δέχτηκα τὴν θέσι πού ἔχω σήμερα, εἶνε ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀλήθεια. Λοιπὸν, ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ μὴν ἀφήσουμε νὰ καταδικασθῆ ὁ Ροβέρτος, γιατί δέν διέπραξε αὐτὸς τὸ φοβερὸ ἔγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο κατηγορεῖται... Ὁ χαρακτήρας του, ἡ ἀνεπίληπτη ζωὴ του, τὸ βεβαιώνουν αὐτό...

— Ποιὸς εἶνε ὁμως ὁ ἐνοχος; ρώτησε ἡ Φράγκα.

— Τιμώντας με μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη σας, δεσποινίς, μοῦ ὑποδείξατε ἕνα ἴχνος, λεπτότατο κι' ἐπικίνδυνο, τὸ ὁμολογῶ, στὸ ὁποῖο ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν ποτὲ δέν θὰ μπορέσῃ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ καί στὴν ἄκρη τοῦ ὁποίου βρίσκεται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ ἀλήθεια. Γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτὸ, ἐνεργῶ σύμφωνα μὲ τίς ἀντιλήψεις σας καί δέν πιστεύω ὅτι προδίδω ἔτσι τὸ καθῆκον μου. Ἀπεναντίας μάλιστα... Ἐν τούτοις, σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἂν, μετὰ τίς λεπτομερεῖς ἐρευνες πού διευθύνω ὁ ἴδιος, σχηματίσω τὴν ἀπόλυτη πεποίθησι ὅτι ἡ ὑπόψις σας ἐναντίον τῆς κομῆσις ντὲ Ροσβέλ εἶνε ἀβάσιμες, θὰ πάψετε πειὰ νὰ μ' ἔχετε μὲ τὸ μέρος σας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Μὲ ρωτᾶς γιὰ τὴν Ἐλένη;... Μὰ μπορεῖς, φίλε μου, νὰ τὴν παντρευτῆς μὲ κλειστὰ μάτια...
— Εἶνε λοιπὸν τόσο... φριχτή;